

Elk vogeltje zingt zoals het gebekt is!

Ik kan mij heel goed voorstellen dat een dirigent weleens droomt. In zijn droom staat hij dan voor zijn koor. Zijn koor, zo'n 120 mensen, keurig uitgedost, zowel de vrouwen als de mannen, in k(l)eurige lange gewaden. Staand onder een prachtig orgel in één of andere kerk. Niemand heeft een map nodig omdat een ieder alles uit het hoofd zingt. De dirigent beheerst het koor met de topjes van zijn vingers en het koor reageert op het minste en geringste teken. Onder het zingen deint het koor perfect eenduidig mee op de ritme van de muziek en men jubelt dat het een lieve lust is! Voorwaar, wie zou dat niet willen? De werkelijkheid is helaas anders.

Muzikale mensen bevatten vaak niet wat het wil zeggen als iemand minder bedeed is. Muzikale mensen hebben al direct twee dingen voor: goed geheugen (meestal fotografisch) en een absoluut gehoor (ze kunnen horen in welke toonsoort een stuk gespeeld wordt). Dan is er nog een tweede categorie mensen. Zij hebben even moeite om een nieuw muziekstuk onder de knie te krijgen, maar dan beklijft het ook. Een week later zingen ze het zo weg. Categorie 3 zingt het vrij snel mee, maar het beklijft niet. Categorie 4 kan moeilijk wijs houden, dat wil zeggen, ze zingen niet altijd wat er staat. Een bas bijvoorbeeld zingt enkele noten van een tenor mee; op zich niet vals, maar het staat er niet. Ik reken mij zelf tot categorie 3. Iedere week als ik weer op de zang kom is het net of ik het betreffende muziekstuk voor het eerst zie! Gelukkig kan ik noten lezen maar dat is dan ook alles. Ook ik heb weleens een droom. O, u begrijpt het al! Ja, dat ik een beetje lijk op die ander in de familie die bij de invoering van het nieuwe Liedboek voor de Kerken uit volle borst meezong, met het boekje dicht. Fotografisch geheugen!

Toen wij ("Urker Zangers") in 1979 een tournee maakten door de Verenigde Staten werden we ook vastgelegd op film door de E.O. Alles moest uit het hoofd gezongen worden. Dit was voor ons (categorie 3) een ware kwelling. Fotokopieerapparaten voor de consument waren er eigenlijk nog niet. Wij hebben toen alle teksten heel klein (nauwelijks leesbaar) overgeschreven. Die teksten legden wij onzichtbaar in de palm van onze hand en zo vielen wij niet door de mand. Ik hoop dat mensen die rijker gezegend zijn dan wij een beetje begrip kunnen opbrengen voor ons nu ze weten wat ons werkelijk bezielt. En wat is nu het mooie? Het mooie van onze woensdagavonden is dat als wij een concert geven het voor iemand die ons hoort niet opvalt dat er in ons koor mensen zingen van categorie 1 tot en met 4! Dat het mogelijk blijkt door goed naar elkaar te luisteren en elkaar, indien nodig te helpen, met behulp van goede begeleiding van zowel dirigent als organist te kunnen komen tot een welluidend geheel wat bij sommige mensen kippenvel veroorzaakt. Om klein van te worden. Soli Deo Gloria!

Wouter van Jannetje Zeezicht.